

Fer la migdiada

(ALDC, III, 624. Fer la migdiada)

Els noms més freqüents per a 'dormida després de dinar' es relacionen amb el moment en què es fa. *Sesta* ve del llatí (HORA) SEXTA, és a dir, 'hora sisena del dia = les 12', 'hora de més gran calor' (cf. *sol pujant* 17, *dormir amb la calor* 84) i 'dormida que es fa' (var. *anar a sestar* 74); es documenta des del s. XIII i recentment ha rebut la competència del cast. *siesta* (*prendre/dormir la siesta* 158, 159, 160, 164, 175, 177, 186), especialment en valencià; la mateixa motivació trobem en *migjorn* 182 (*fer el ple de migjorn* 173, *fer la migjornada* 184), i en *migdia* (amb var. com *mesdia*, *middia*; *fer migdia* 15, *fer el ple de migdia* 173), i el seu der. *migdiada*, format amb el suf. *-ada* de duració i que coneix les var. *mesdiada*, *misdiada* i sobretot *middiada*, amb assimilació de la palatal a la dental. Aquest concepte de 'durada' es percep també en *fer l'hora* 73, *horeta* 80, 82,

dos hores 148, 159, 162, 169, *les dos* 155 i *les dos hores* 168, 180, 185; i, si el temps és breu, en *un cluc* 3, el temps d'aclucar els ulls, *un son* 5, 13 (*trencar el son* 110), potser *una junyida* 151, com el temps de junyir una cavalleria; i en relació amb el moviment de caiguda del cap, *bec* 72, per metàfora-metonímia, i els der. *becada* 169, *becadeta* 169, *becaina* 4, 59, *becaruda* 154. Resten respostes genèriques com *dormir* 157, *gitar-se* 141, 151, 174, *descansar* 75, 83, *recolzar-se* 154.

A notar *siesta del borrego* 'migdiada d'abans de dinar' 177 i *pesar figues* 'fer becaines' 4.

Són mots normatius *migdiada*, *sesta*, des del DG₁, 1932, i *horeta*, des del DIEC₁, 1995.

